

Informatie en bestellen [klik hier](#)

Titel: Prinsesjes huilen niet
Auteur: Heidi Hassenmüller
ISBN: 978-94-91409-07-3 | 128 pagina's
Genre: Seksueel Misbruik
Prijs: € 16,95
Uitgeverij: Nieuwe Druk, Arnhem

(fragment)

Gabi zat in elkaar gedoken op de houten stoel, een lamp scheen in haar gezicht. Een agent zat voor haar, bij het raam stond een vrouw met een blonde haarknot.

Het herinnerde haar aan de ondervraging op de basisschool. Toen, met Ellie.

Alleen stond deze keer vader achter haar. Zijn handen rustten zwaar op haar schouders.

“U gelooft niet, hoe angstig we zijn geweest. Mijn vrouw en ik. We doen alles voor dat kind, echt alles, meneer de commissaris.”

“Wachtmeester, geen commissaris, alsjeblieft!” De agent hief afwerend een hand op.

“Wachtmeester, goed. Waar was ik gebleven? Ja, dat we alles voor dat kind doen. We geven haar te eten, we kleden haar, we sturen haar naar de middelbare school. En dan neemt juffrouw de benen. Gek van de zorgen zijn we geworden. Mijn vrouw, ze is er bijna aan kapot gegaan ...”

Gabi draaide langzaam haar hoofd en keek vader aan. Gif! dacht ze. Hij verstomde, zweeg.

“Werkelijk? Zonder een reden?” De vrouw nam het woord. Gabi zelf zei niets. “En als de hospita van pension “Elbruh” ons niet had opgebeld, lag ze waarschijnlijk nog steeds op de zolderkamer.” De hospita, dat valse loeder, dacht Gabi.

Mevrouw Mertens was heel vriendelijk tegen haar geweest. Zeker toen ze een week vooruit de huur voor het kleine zolderkamertje had betaald.

“Ik wacht hier op mijn ouders. Die komen volgende week met het motorschip “Neuwied” aan. Samen met papa en mama gaan we dan naar Hamburg.”

Bij de douane had Gabi toevallig gehoord, dat het motorschip “Neuwied” verwacht werd en dan naar Brazilië zou gaan.

Brazilië klonk goed, was ver weg. Ze wilde proberen op de een of andere manier aan boord te komen, en zich daar als verstekeling verstoppen. Dat was anderen ook wel eens gelukt.

Misschien zou het haar ook gelukt zijn als de wonden van haar uitslag niet weer waren opengegaan.

's Nachts krabde ze haar armen en benen tot bloedens toe open, zo erg, dat ze amper meer kon lopen.

Twee keer was mevrouw Mertens in haar kamer geweest, had het licht aangedaan. Gabi had gegild en was geschrokken overeind gekomen.

“Wat is er?” vroeg de hospita en keek rond.

“Je praatte zo hard, dat ik dacht, dat er iemand was.”

Gabi beschermde haar ogen tegen het licht. “Nee,” mompelde ze in de war, “ik heb waarschijnlijk alleen naar gedroomd!”

De derde dag kreeg ze koorts. Ze gloeide en door zwakte kon ze amper op haar benen staan.

Toch ging ze iedere dag het huis uit. Tegen mevrouw Mertens vertelde ze dat ze haar oma vanuit het postkantoor wilde opbellen zodat ze zich niet bezorgd om haar hoofde te maken. In werkelijkheid liep ze weg voor haar gevoel, bang om gek te worden. Achter ieder bosje of struik zag ze vader, 's nachts hing zijn bieradem over haar gezicht; toen ze gisteren in het warenhuis tegen een man aanliep had ze hard gegild.

Als ze alleen in haar kamer was, was het nog erger. Hij zat grijnzend in haar kast, gluurde knipogend naar haar vanonder het bed, zwaaide lachend vanuit het raam.

Waarschijnlijk had mevrouw Mertens toen de politie gebeld. In ieder geval stonden op een ochtend twee politieagenten en een vrouw in haar kamer. De vrouw had haar hand op haar voorhoofd gelegd.

“Dat kind is ziek,” constateerde ze en vroeg Gabi: “Hoe heet je?”

Gabi draaide haar hoofd opzij en sloot haar ogen. Zouden ze haar opsluiten?

Ze zei niets.

De mannen doorzochten haar spullen en vonden haar

identiteitsbewijs:

Gabi Mangold, dertien jaar, woonachtig in Hamburg-Altona.

“Een weglopertje! Misschien heeft ze slechte cijfers gehaald of liefdesverdriet!”

“Is dat het?” vroeg de vrouw aan vader.

“Heeft Gabi een vriend? Of heeft ze moeilijkheden op school?”

Vader richtte zich op. “Onze Gabi hoort bij de besten van haar klas.

En een vriend? Maar ons engeltje toch niet! Kijkt u het kind toch eens aan! Nee, nee, ze is een beetje doorgedraaid, begrijpt u, de hormonen en zo. Misschien heeft ze zelfs koorts gehad.”

Vader zweeg en zocht naar andere verklaringen.

“Ja.” De politieagent keek Gabi onderzoekend aan.

“We wilden haar al naar onze dokter doorverwijzen, maar die is net met een andere zaak bezig. In ieder geval moet Gabi naar haar huisarts.”

“Natuurlijk, wachtmeester! Morgen ga ik zelf met het kind naar de dokter. Daar kunt u op rekenen!”

De agent stond op en ging naar Gabi. Hij tilde haar kin op.

“Begrijp je, wat je je ouders hebt aangedaan? Wat had er allemaal niet kunnen gebeuren, alleen, zonder hun bescherming.”

Gabi zweeg.

“Een koppig kind,” zei de vrouw pinnig.

“Ze is ziek,” verdedigde vader Gabi. “Echt, anders is ze altijd lief en gehoorzaam.”

“Belooft je ons, niet meer weg te lopen?” vroeg de agent nadrukkelijk. “Dat heeft toch geen zin. Vroeg of laat vinden we je, en moet je weer terug!”

“Er zijn ook nog opvoedingsinternaten,” merkte de vrouw op.

“Voor de onverbeterlijken!”

Gabi keek naar haar kapotte armen en benen. Overal vormden zich donkerrode, droge korsten, die bij een kleine aanraking opengingen.

Nee, het had geen zin. Ze kon niet weglopen.

“Ja,” zei Gabi, “ik belooft dat ik niet meer wegloop!”

“Ga op de achterbank zitten,” zei vader en zijn stem klonk hees. Gabi verroerde zich niet.

“Ik zei, sta op en ga naar achteren!”

Het was dezelfde stem die tegen Achim had gezegd: “Ik sla het er wel uit, knaapje!”

En toen, vele jaren geleden, tegen haar in de keuken, op de bank: “Maar ik wil niet stoppen!”

Een bliksem zonder donder!

Ze stond op, opende de deur van de auto, deed de stoel naar voren en kroop naar achteren.

Een ogenblik bleef vader nog rustig zitten, trok nog een keer aan zijn sigaret, die hij zorgvuldig op de rand van de asbak uitdrukte. Voor het politiebureau had vader alleen gezegd: “Dat was dat! Ik hoop, dat je er wat van geleerd hebt! Stap in!”

Gabi had het gevaar gevoeld, geroken, net als het verbrande vlees tussen het puin. Maar het was nu te laat!

Vader had niets meer gezegd. Bij de Elbchaussee was hij naar links afgebogen richting de “Rozentuin”. Op een donkere zijweg stopte hij.

Vader stapte uit, keek om zich heen en opende nog voor het instappen zijn broeksknoop.

Lieve Heer, heilige Moeder Maria, help me!

“Ja, prinsesje, begrijp je nu, dat je niet weg kunt lopen?”

Vader streek haar met een hand over de wang, terwijl zijn andere hand haar slipje naar beneden trok.

Het slipje schuurde hard over haar bovenbenen en Gabi slaakte een gil.

De wonden op haar benen braken open en begonnen te bloeden.

“Doe je benen uit elkaar!”

Vader drukte haar hardhandig naar achteren, zodat haar hoofd ongemakkelijk tussen de bank en de zijleuning kwam te liggen.

Toen hij met alle kracht in haar drong, huilde Gabi niet. Ze beet op

haar lippen, op haar tong, ze gaf geen kik.

Zwaar ademend lag hij op haar en hijgde in haar oor: "Zeg, dat je het fijn vindt, zeg het, zeg het!"

Met heel veel moeite opende Gabi haar opgezwollen oogleden, keek langs hem heen naar de sterrenhemel. Iedere ster gaf hoop! Ze had graag gehuild.

Vader kreunde en trok zich uit haar terug. Het was voorbij. Een moment bleef hij nog met zijn hele gewicht op haar liggen, daarna ordende hij zijn kleding. Voorzichtig drukte hij Gabi's benen bij elkaar, die als bij een pop levenloos uit elkaar hingen.

"Ik heb opgepast," zei hij. "Hier, in mijn zakdoek! Wees maar niet bang, ik ben voorzichtig!"

Hij trok Gabi aan haar armen omhoog. "Engeltje, hoor je me?"

Gabi's tanden klapperden, ze voelde het zweet van haar voorhoofd in haar ogen lopen.

Vader schudde haar heen en weer. "Gabi, verdomme, hoor je me? Geef antwoord!"

Gabi wilde graag: "ja, vader, natuurlijk vader" zeggen maar haar tong hing levenloos, als een dikke klomp vlees, in haar mond. Tot bloedens toe gebeten!

Door muren van mist voelde ze dat vader haar heen en weer schudde, tot hij haar plotseling als een natte spons liet vallen, zodat haar hoofd tegen het autoraam kwam.

"Zoals je wilt! Het is aan jou, of het tussen ons mooi of veel minder mooi wordt. Ik krijg altijd wat ik wil. Ik heb lang genoeg gewacht! Denk er goed over na wat je doet! Het ligt alleen aan jou!"

Vader stapte uit, gooide zijn zakdoek weg en ging weer achter het stuur zitten. Hij stak een nieuwe sigaret aan. Gabi zag hoe de aansteker een ronde kring van licht op zijn gezicht wierp.

Tijdens de rit naar huis zei hij niets meer.

Voor de deur stopte hij, stapte uit en hielp Gabi uit de auto. Hij ondersteunde haar toen ze de trap opliepen.

Mama opende de deur van de flat.

“Lieve hemel, wat zie jij er uit?”

Haar ogen namen Gabi van top tot teen op.

“Je benen, alles zit onder het bloed!”

“Dat komt door de uitslag,” zei vader en begeleidde Gabi naar haar kamer. Mama volgde.

“En waar heb je uitgehangen? Heeft ze dat verteld? Kan je geen enkel excuus uitspreken, of wel? Komt hier uitgeteld binnen en zegt geen woord!” Nu schreeuwde ze bijna. “Heb je haar gezegd, wat voor zorgen we ons hebben gemaakt? Heb je haar dat gezegd?” Gabi was op haar bed gezakt en trok moeizaam de pijnlijke benen op, eerst het rechter, toen het linker. Ertussen brandde een hels vuur.

Vader duwde mama de deur uit.

“Laat het kind nu met rust. Ze is helemaal niet in orde. Een zenuwkoorts. Morgenvroeg komt dokter Rehbein.”

“Ze is helemaal vuil,” protesteerde mama. “Zo kan ze toch niet op bed blijven liggen.”

Vader legde een wollen deken over Gabi heen.

“Voor een nacht kan het wel. Morgenvroeg kan ze zich gaan wassen. Voordat de dokter komt.”

Gabi voelde zich als een tol draaiend op haar bed. Een bont beschilderde tol, waar de rode, gele en groene kringetjes steeds vlugger in elkaar overgingen.

Na de oorlog had ze een tol gehad. Achim had haar geleerd hoe je hem met een zweep aandreef, dan draaide en draaide hij rond, danste op zijn spitse punt, zodat de kleurige lijnen een geheel werden.

Zij was de tol, draaide, rond en rond, danste op een punt, de rode, gele en groene kringen gingen nauwer en nauwer om haar heen, nauwer en nauwer, ze snoeiden haar in als een cocon.

Vader maakte het licht uit.

“Welterusten, prinsesje!”

Informatie en bestellen [klik hier](#)

Titel: Prinsesjes huilen niet
Auteur: Heidi Hassenmüller
ISBN: 978-94-91409-07-3 | 128 pagina's
Genre: Seksueel Misbruik
Prijs: € 16,95
Uitgeverij: Nieuwe Druk, Arnhem

Lees [hier](#) de recensie van patientervaringsverhalen.nl

Heidi Hassenmüller, Hamburg

Heidi Hassenmüller is geboren in Hamburg (Duitsland) en woont sinds 1974 in Nederland. Zij heeft in Duitsland met succes een groot aantal boeken uitgegeven waarvan er een tiental ook in vertaling is uitgekomen (o.a. Pools, Spaans, Frans en Zweeds).

Haar volledige oeuvre staat op haar site. Voor een van haar bestsellers heeft Nieuwe Druk de Nederlandse rechten weten te verkrijgen.

Gute Nacht Zuckerpüppchen is leverbaar via Nieuwe Druk onder de titel "Prinsesjes huilen niet" bij Nieuwe Druk. "Prinsesjes huilen niet" is een schokkende en ontroerende roman over incest en seksueel misbruik. In Duitsland, Polen en Frankrijk heeft deze roman veel ophef veroorzaakt en er mede toe geleid dat de wettelijke verjaringstermijn binnen het strafrecht is aangepast. In Duitsland wordt het boek nog altijd op veel scholen als verplichte literatuur gebruikt.

Heidi Hassenmüller geeft regelmatig lezingen over seksueel misbruik. Contact met haar loopt via Nieuwe Druk.

[Overpeinzingen](#) is een verzameling gedachten en columns van de schrijfster van het boek Prinsesjes huilen niet dat in juni 2012 bij Nieuwe Druk uitkwam.